

го и много; та, може са каза, не са молила още много време: нѣкои още по много време са молили, молили са по десетъ и повече години, и най послѣ полѣчили прозвата си. Дзлаго време са молила Гарри да ѝ даде Богъ сынъ,—и ѝ са далъ въ най дълбока старость; дзлаго време са молила Захарій,—и жана мѣ Елисавета зачела почти на старость. Тъй забавя Богъ по нѣкога да испълни молвытъ на онѣзи които Мѣ са молатъ! За радъ тѣй и І. Христосъ предложилъ притча за този предметъ, да не отслабвамы и да не преставамы отъ да са молимъ, когато не полѣчвамы за много време прозвата си.(2) Въ единъ градъ, говори Той, имало нѣкой си сѣдникъ, който ни отъ Бога са боалъ, ни отъ хората са срамѣвалъ. Въ сѣщия градъ имало нѣкомъ вдовица, и та като отивала при него, казвала мѣ: запази ма, защити ма отъ сѣперника ми. А той дзлаго време не ѡ послѣшвалъ. Но сѣтнѣ казалъ сама въ себе си: макаръ азъ и отъ Бога да не са боѣ, и отъ хората да не са срамѣж: но защото тѣзи вдовица ма овезпокоѣва, азъ ще ѝ помогна, за да не токо иди да ма овезпокоѣва. Чѣвате ли, какво говори неправѣдныя сѣдникъ?—привавилъ І. Христосъ;—Богъ ли не ще да защити избраннытъ Свои, които Мѣ са молатъ и викатъ дене и ноща, макаръ и да забавя защитата Си?—Азъ

---

(1) Лск. гл. 18, ст. 1—8.